

SARAH FLINT

HADROVÉ
PANENKY
NELŽOU

HADROVÉ PANENKY NELŽOU

Sarah Flint

Copyright © Sarah Flint, 2023

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Jan Kozák, 2024

Obálka © Martin Kopecký, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5161-7 (pdf)

**HADROVÉ
PANENKY
NELŽOU**

Sarah Flint

přeložil Jan Kozák

Věnuji Tině

Setkaly jsme se v posledních dnech jejího života na nemocničním oddělení a povídaly si o čtení a knihách.

Překvapilo ji a potěšilo, že se setkala s autorkou některých svých oblíbených knih – a já jsem byla zase nadšená, že jsem se náhodně potkala s prvním úplně cizím člověkem, který četl všechny mé knihy. Učinila můj den krásnějším a já si ji budu navždy pamatovat.

PROLOG

Někde v dálce křičelo dítě, ale tupé dunění v její hlavě jeho žalostný pláč přehlušilo.

Otevřela oči a doufala, že když uvidí, kde se nachází, nějak se jí pročistí uši. To se však nestalo a zvuky naopak ještě zesílily. Zaslechla praskání tříštícího se dřeva. Povytáhla obočí a několikrát zamrkala. Mžourala přes zamlžené čočky, zatímco se místnost plnila obrovskými řvoucími muži a ženami se staženými, nepřátelskými tvářemi. Jeden se teď nad ní skláněl a volal její jméno, třásl jí ramenem. Všichni ti lidé měli na sobě uniformy, takže černé keprové šaty vyplňovaly celý její osobní prostor a vynášely soudy o jejích mateřských schopnostech.

Je neschopná, neužitečná, zkrátka ostuda.

Dětský pláč nyní zeslábl. Holčičku houpala v náručí jedna z uniformovaných postav, zatímco druhá se přeřabovala ve skříňkách v kuchyni, vařila cosi v konvici, vytahovala ze dřezu špinavé lahve a hledala sušené mléko. Žádné tam nebylo. Matně si vzpomněla, že včera večer, cestou domů z „přední linie“ v Brixtonu, když Miu pevně držela v náručí, měla ještě nějaké sehnat.

Ale obchody byly zavřené a ona stejně neměla peníze. A Mia byla nakonec příliš unavená na to, aby dál plakala, a usnula jí v náručí na posteli. Spala až doteď, kdy se křik ozval znovu. Slyšela Miin přiškrcený, pronikavý hlásek.

Mia, to byla ona. Její dítě. Dítě jejího bývalého partnera, ale ten tu nebyl. Nebyl tu kvůli ní. Byl ve vězení. I o to se postarala.

Hluk byl nyní tlumenější. Jako mávnutím kouzelného proutku se objevila lahev, čistá a naplněná mlékem, a Mia začala sát. Uniformy se pohybovaly kolem, mumlaly a rozhořčeně pomlaskávaly, odhrnuly peřinu na Miině postýlce, šťouchaly do zbytků prášku a alobalu na stolku, prohledávaly chaos špinavé kuchyně, nepořádek v jejím malém bytě.

„Nechutný.“ Slyšela to slovo, ale nevěděla jasně, komu nebo čemu je určeno. Jako dítě už to slovo slyšela mnohokrát. Zděšeně je šeptali sousedé, když její vlastní matka pila a ji klidně nechala hledat zbytky jídla po kuchyni – například v koších nebo taky v psí misce. Teď to slovo směřovalo k ní.

„Vaše dítě převezmeme do péče,“ ozval se čísi hlas. „Podle paragrafu 46 zákona o dětech z roku 1989. Vašemu dítěti hrozí značné riziko újmy. Zjevně neprospívá. Ubohý drobeček.“ Hlas zněl chraplavě a rozzlobeně, ale ortel byl konečný. Odvádějí Miu. Ale nemohou si ji přece vzít. Nebo mohou? Nemohou, pokud by dítě bylo nakrmené. Ne, kdyby dítě nakrmila.

„Nesmíte mi vzít mé dítě,“ zařvala, zaklonila hlavu a odhrnula si triko, aby odhalila prázdný prs. „Můžu ji nakrmit. Já můžu.“

„S tímhle ne, miláčku,“ zasmál se mužský hlas ošklivě. „Být tebou, tak to raději schovám.“

Přetáhla si ušmudlané tričko zpátky přes tělo a pokusila se vstát, ale ucítila ruce, které ji držely a bránily jí jít k dítěti. Znovu se zvedla a naposled se pokusila proniknout k malé, ale nebylo to nic platné.

Zhroutila se na čelo postele, přitiskla si nohy k hrudi, sáhla jednou rukou pod polštář a prsty konečně našla tělo panenky, kterou měla od dětství. Zlatovláska. Panenka, kterou teď sdílela s Miou. Druhou ruku sevřela v pěst a zvedla ke rtům, ústy našla tvar palce a usilovně sála jeho hladkou kůži a špinavý nehet.

Obrysy postav už se trousily ze dveří. Mia odcházela a ona dostávala instrukce. S kým má mluvit. Kdo by mohl pomoci. Jak by mohla získat své dítě zpět. Jenže to nedávalo smysl. Nic nedávalo smysl. Pokyny byly zapsány ve svazku papírů, pohozených na konferenčním stolku.

„Budeme v kontaktu.“ Slyšela, jak ta slova vykřikl poslední člověk ve frontě, poslední člověk, který opouštěl byt. Dveře se zabouchly a hlasy se vytratily.

Pak nastalo ticho.

„Miu si vzít nemůžete. Nemůžete mi vzít moje dítě. Je všechno, co mám,“ zakňourala téměř neslyšně do oblečení své panenky a v duchu se teď zabývala tím, kdo jí to udělal.

Věděla, kdo to byl. Určitě ta ženská. Nikdo jiný to nemohl být! Nikdo, kdo by ji takhle zradil. A ona jí tolik věřila. Vzdala se kvůli ní všeho. Až doteď.

Teď byla Mia pryč. A ona byla odkázána sama na sebe. Od teďka se všechno změnilo.

KAPITOLA 1

O měsíc později

Les byl tmavý, temný a děsivý – a chlapec se bál.

Byl zvyklý na světlo. Světlo z neonových pouličních lamp, světlo z televize, notebooku, displeje telefonu. Jeho sestra vždycky dbala na to, aby byl jejich malý byt plný světla. Světla a lásky. Tak tomu bylo od chvíle, kdy mu umřela maminka, náhle a nevysvětlitelně na nemoc, která neměla být příčinou její smrti. Na chvíli se všechno ponořilo do tmy – tehdy ho obestřel hustý, černý smutek, který se postupně měnil ve vztek. Nebylo to fér. Jeho sestra byla to jediné, co mu teď zbylo. Udělala, co mohla, ale stejně to nakonec nestačilo.

Chtěl rodinu, vždycky ji chtěl, a když mu ji ten starší kluk nabídl, chopil se příležitosti.

Teď však litoval, že to tenkrát udělal.

Teď už nemůže uniknout. To věděl jistě. Zkrátka byl jednou zasvěcený, prolil krev a nosil výrazné tetování, což ho připoutalo ke staršímu chlapci, ke gangu, na celý život. Nikdy nemůže zaplatit výkupné a být volný.

Mohou si s ním dělat, co chtějí – a oni si přejí, aby prodával drogy.

Proto tam je, aby prodával trávu. I když by byl raději zalezlý doma se svou sestrou. I když se bojí.

Začínala bouřka. Otrásl se. Poryv větru rozfoukal větve stromů, které se ohýbaly a kymácely, chvěly se v očekávání. I on se zachvěl, ne nadějí, ale strachem, přestože nesměl být slabý ani vystrašený. Musel být silný, nebojácný – a musel ignorovat chloupky, které mu vstávaly na zátylku, i pomalu prosakující kaluž potu, která se mu hromadila dole na konci páteře.

Otřel si čelo, vytáhl telefon a zkontroloval čas. Skoro jedna. Jeho sestra už určitě má starosti, ale ví, že nemá dělat povyk. Žádné telefonáty. Žádné zběsilé návštěvy policie. Neodvází se z něj před jeho přáteli udělat hlupáka. Na displeji naskočila celá, jedna hodina v noci. Každou chvíli bude mít obchod hotový a pak už bude na cestě, poběží domů. Splní další úkol.

Zapraskala větvička. Otočil se a zíral do černočerné mýtiny kousek od hlavní stezky. Světlo z telefonu ho na chvíli oslepiło, takže si nevšiml stínů.

„Kdo je tam?“ zavolal. Hlas se mu třásl a do popředí vystupovala jeho nechuť setkat se na tomhle konkrétním místě. Odkášlal si a zkusil to znovu, tentokrát hlasitěji, navenek sebejistěji. „Vyjdi ven. Mám pro tebe trávu.“

Další větvička zapraskala, načež tmou proletělo malé polínko a narazilo do křoví před ním. Díval se na místo, kam dopadlo, a na několik vteřin byl tím pohybem fascinován. Jeho mozek si v tu chvíli uvědomil, proč ho poslali právě na tohle místo. Do jeho zmatku se ozvaly kroky, které zakřupaly v listí za ním. Otočil se, ale už bylo pozdě, příliš pozdě. Přepadení začalo.

Když se měsíc vynořil zpoza mraku, spatřil tvrdý odlesk čepele, která se k němu blížila, znovu a znovu sekala, bodala, cupovala mu kůži. Padl na zem a horká bolest spalovala každou

buňku jeho těla. Nemohl utéct. Nemohl bojovat. Nemohl zemřít. Prosím, Bože, já nemohu zemřít. Ne tady, ne teď.

Tráva, na které ležel, byla teplá a lepkavá. Zvedl ruce nad obličej a otevřel oči v zoufalé touze naposledy spatřit svou sestru – ale uviděl jen záblesk nože, který se mu zabodl hluboko do hrudi.

„Patří ti to, ty hajzle.“

Hlas zněl v šeru hrubě, trhaně, brutálně. Ale on nebyl hajzl. Nebyl. Byl pouhý kluk. Chlapec z rodiny. Ztracený chlapec.

Zamrkal, aby mu z očí sjel krvavý závoj. Začal vzlykat.

„Mario,“ zvolal. „Je mi to tak líto, Mario.“

KAPITOLA 2

„Všem jednotkám. Wimbledon Common. Sanitka je na cestě k muži s bodným poraněním hrudníku. Zřejmě je to vážný. Popis podezřelých nemáme.“

Nastala krátká pauza, načež se ohlásilo půl tuctu jednotek.

„Jdeme,“ křikla detektiv seržantka Charlie Staffordová na svůj tým přes moře monitorů v jejich nové kanceláři na policejní stanici ve Wimbledonu.

Vzala vysílačku, a když přijala hovor, zklamaně si povzddechla. Londýn zachvátila epidemie zločinů páchaných noži a nikdo nedokázal říct, kdy a zda vůbec skončí.

Tým už byl na nohou. „Ano, madam,“ zavolal Paul úsečným tónem vojáka. „Cokoli řeknete, madam.“ Charlie zachytila jeho pohled a nenápadně zavrtěla hlavou, ale nedokázala se ubránit úsměvu, který se jí mihl na rtech. Nikdo z nich si na její nový titul nemohl zvyknout, natož ona sama. Teprve nedávno složila písemnou seržantskou zkoušku, takže teoreticky nebyla ani plnohodnotnou seržantkou. Ovšem vzhledem k tomu, že počet policistů snížili na minimum, byla dnes v noci „úřadující“ inspektorkou, která měla na starosti noční službu kriminálky. Byla to obrovská zodpovědnost. Stačilo

jedno špatné rozhodnutí a podezřelý mohl být volný či soud prohraný.

Vytáhla zpod stolu batoh a zhluboka se nadechla. Paul už stál u dveří; Naz a Sabira ve spěchu braly kordonovou pásku a několik protokolů o ohledání místa činu. Bet zůstala u svého stolu. Oči už měla přilepené na rychle se pohybujícím vláknem zpráv a připravovala se na pomoc při případném shromažďování informací. Čekala na operaci páteře, takže byla oficiálně omezena jenom na „lehké povinnosti“, avšak nic jí nebránilo aktivně pracovat, ať už z kanceláře, nebo venku na ulici.

Charlie se na starší ženu usmála a zařadila se za svůj tým. Její předchozí šéf, detektiv inspektor Geoffrey Hunter, byl suspendován z aktivní služby kvůli „špatnému rozhodnutí“ po jejích posledním případu vraždy a tehdy se Bet stala Charliinou rádkyní. Dlouholeté zkušenosti a neomylná znalost práva její kolegyně se ukázaly jako neocenitelné. Když Charlie běžela chytit dveře, přejela pohledem po malé vedlejší kanceláři, kterou měl Hunter obývat. Jeho vyloučení rozhořčilo celý tým. Huntera obdivovali a respektovali všichni policisté od hodnosti inspektora níž – a všechny dost znepokojovalo, že se vyšší důstojníci nechávají ovlivňovat politikou, místo aby přispěli na pomoc svým tolik zneuznaným pěšákům. „*Z prdele práce*“, to bylo vždycky oblíbené rčení starých harcovníků v kantýně a tentokrát, když hrozil vyhazov zrovna Hunterovi, jí nezbylo než souhlasit.

Před budovou panovala tíživá a tísnivá atmosféra. Zpoza tmavošedých mraků burácely hromy a od střešních a nejvyšších oken okolních domů se odrážely a jiskřily blesky. Paul už seděl za volantem. Pak do neoznačeného auta kriminálky naskákali i ostatní. Charlie vystrčila ruku z okna a přiklapla na střešinu magnetický modrý maják. V duchu si přála, aby tam byl Hunter a převzal velení místo ní.

Na místo se právě sjížděly první jednotky a zjišťovaly podrobnosti. Obětí byl muž ve věku asi šestnácti let a podle všeho mezitím zemřel. Našel ho nespavec, který si vyšel na noční procházku. Mladík měl po těle četné řezné rány a z hrudi mu trčel velký kuchyňský nůž. Podezřelí nebyli popsáni.

„Do prdele!“ Charlie zkontrolovala hodinky. „Co sakra dělá šestnáctiletý kluk ve dvě hodiny ráno sám na obecním pozemku?“

„No, sám určitě nebyl. To je jistý,“ mumlal Paul, když projížděl klidnou hlavní ulicí kolem nákupního centra Centre Court. Všechno ve Wimbledonu nějakým způsobem odkazovalo na tenis.

Charlie se dívala z okna a přemýšlela o tom, co ví o svém novém rajonu, zatímco auto stoupalo na Wimbledon Hill směrem k bohaté rezidenční čtvrti Wimbledon Village. Cestu lemovaly značkové obchody, kosmetické salony a butikové restaurace, přičemž každá z nich stavěla na odiv vkusnou výlohu zaměřenou na kapsu zámožné klientely. Z toho, co zatím zjistila, vyplývalo, že gangy jsou v SW19 poměrně nový fenomén. Některé příjíždějí bojovat až z Balhamu a Lambethu a každá skupina se rekrutuje z místních komunit podle poštovních směrovacích čísel nebo etnické příslušnosti: běloši, černoši, Hispánci, Jihoevropané, Východoevropané, Číňané. Zdálo se, že Wimbledon Common si vybrali zřejmě proto, že jim kamerový systém téměř nebránil přicházet a odcházet, jak se jim zlíbilo.

Paul zařadil nižší rychlost a objel kruhový objezd na vrcholu kopce.

„Jen bych si přála, abychom znali všechny jejich tváře,“ řekla Charlie a vyslovila tak nahlas své myšlenky. „V Lambethu jsme mohli vyjmenovat všechny členy gangu a místa, kde se potulovali, prodávali drogy a vymezovali své hranice.“

„Wimbledon je ale určitě lukrativnější než mnohý z jejich jiných cílových oblastí,“ namítl Paul. „A vyžaduje mnohem méně

organizace. Museli akorát vyměnit crack za čistý kokain.“ Začichal. „Uživatelé drog v SW19 očekávají, že jim do nosu strčí kokain mnohem vyšší kvality.“

„Ale taky od nás očekávají, že zajistíme bezpečnost jejich dětí na ulicích.“ Charliin hlas zněl přísně. Když zastavili, upřela oči na velký dům na okraji obce. Světla byla rozsvícená a závěsy roztažené. V rámu okna zahlédla pár středního věku, který zíral na hemžení policie. Modrá stroboskopická světla propůjčovala jejich tvářím děsivý nádech. Při pohledu na ně si velmi dobře dokázala představit jejich strach. Sledovali rostoucí počet vozů záchranných složek a ztotožňovali si ho s ohrožením svých dětí.

Paul zajel předkem auta do mezery mezi stromy naproti domu.

„Tak jo, uvidíme, jestli je uklidníme a zda z někoho rychle něco dostaneme. Charlie otevřela dveře, vystoupila z auta na trávník a pohlédla na pásku na místě činu, která se vinula kolem kmenů stromů, a na několik uniformovaných policistů rozmístěných po obvodu.

Na tuto noční dobu byla atmosféra neuvěřitelně nabitá. Malé hloučky mladých lidí v kapucích se navzájem pozorovaly, přitom si občas natáčely na telefony aktivity policie a vykřikovaly nadávky. Nenávist mezi jednotlivými skupinami byla přímo hmatatelná. Každá z nich stála v bezpečné vzdálenosti od té druhé, dostatečně daleko, aby získala náskok, kdyby se na ně jejich zapřisáhlí nepřátelé pokusili vrhnout, ale zároveň dostatečně blízko, aby mohla přes území nikoho prohodit občasnou hrozbu.

„Viděli jste něco?“ zeptala se Charlie a zamířila rovnou ke skupince tří teenagerů opřených o nedaleký strom. I v dusné noci měli na sobě tlusté černé teplákové soupravy se zvednutými kapucemi, které jim zakrývaly hlavy a nechávaly jen malý kulatý průzor. „Ptala jsem se, jestli jste něco viděli!“ opakovala do ticha.

Nejstarší z nich po ní přešel pohledem odshora dolů a nevrle zavrtěl hlavou. Byl vysoký a vytáhlý; ramena měl svěšená a páteř prohnutou, jak se líně opíral o kmen velkého dubu. Zpod látky kapuce mu vykukoval okraj tetování: ostrý hrot nože vypíchaný inkoustem do olivově zbarvené tváře. „Nic jsem neviděl. Jen jsme si říkali, že půjdeme nahoru a zjistíme, co se děje.“

„Znáte tedy obět?“

Dva menší mladíci se podívali na vysokého hubeného mladíka, očividně vůdce, a ten zavrtěl hlavou a zahleděl se do prázdna. *Držet hubu*, to bylo zjevně na denním pořádku.

„Je to jeden z vašich?“ naléhala Charlie. Podle toho, že se tu vyskytovaly různé skupinky, bylo jasné, že to přišli zjistit.

Vůdce zvedl ruce a ještě víc si utáhl šňůrku mikiny, čímž zakryl tetování, a z mezery, kterou mžoural ven, tak udělal tenkou, o to hrozivější štěrbinu. „Raději ať není,“ promluvil do látky své kapuce, načež se pomalu otočil na místě a zamířil pryč.

Charlie sledovala, jak se on a jeho nohsledi s přehnanou rozšafností courají k silnici, a pak se obrátila k další skupině.

„Chceš si promluvit?“ zeptala se, udělala krok vpřed a upřeně se zadívala na zavalitého černého mladíka s ústy plnými zlatých zubů a jizvou po celé délce tváře. Mladík ji nejdřív soustředěně sledoval, ale potom pomalu zavrtěl hlavou. Se syknutím mezi zuby se i on vzápětí rozplynul mezi svými následovníky.

„Nebo vy?“ křikla na další skupinu, která už odcházela.

Gangy zjevně pocházely z okolí, ale Charlie byla zvyklá s takovými lidmi jednat. Nikdy se nenechala zastrašit ani velkými gangy z vnitřního Londýna, proto jí falešné siláctví těchto neuspořádaných skupinek mladíků bylo ukradené. Postavte se jim čelem a oni se stáhnou. Ukažte jim svou křehkost a oni se chopí iniciativy. Pokud by byli ozbrojeni, pravděpodobně by neriskovali zatčení, a pokud ne, nechtěli by se ukázat jako

slaboši. Takže jakkoli se snažili tvářit nepřátelsky, jejich agrese byla bezzubá. Nikdo z nich nechtěl jít s kůží na trh, a tak se jeden po druhém vytráceli do noci.

„To je podezřelý. Nikdo nechce pomoci,“ křikla na Paula a zklamaně rozpřáhla ruce. Bylo to pořád stejné. Při pádu těla se hned vztyčila zeď ticha. Nikdo se neodvážil promluvit ze strachu z odplaty a neochota pomáhat při trestním stíhání znamenala, že se koloběh nezastaví. Jedna vražda plodila další a další a další. Každý gang si musel udržet svou pověst.

„Zdá se, že právě to je náš motiv.“ Pokynula Paulovi, a jakmile se oblékli do ochranného oděvu, vydali se směrem k místu činu. „Očividně se domnívají, že jde o zásah nějakýho gangu, a jakmile budou s jistotou vědět, kdo je mrtvý, přijde čas na pomstu.“

Trasa, po níž se vydali, kopírovala cestu, kterou pravděpodobně procházela oběť i její vrah. Šlo o prošlapanou pěšinku přes obecní pozemek od silnice, která byla nyní izolována pro forenzní zkoumání. Vedla přibližně sto metrů a pak se větvila na malý palouk. Mrtvý byl stále na místě. Ležel ve velké skvrně částečně sražené krve, a když se Charlie podívala na tělo, naplnilo ji zoufalství.

Mladík byl spíš dítě než dospělý, s hladkýma, hubenýma rukama a šlachovitýma nohama, které nedávno prodělaly růstový spurt. Končetiny mu trčely v náhodných úhlech tak, jak spadl, a hlava, kterou zdravotníci obnažili, byla nakloněná na jednu stranu. Na sobě měl tmavě šedou teplákovou soupravu s kapucí, jejíž rukávy i nohavice protínaly hluboké krvavé řezy, kolem potřísněné červenou barvou. Přední díl už záchranáři rozřízli a odhalili tak chlapcův hubený, vyzáblý hrudník a břicho.

Její zrak téměř ihned upoutal velký kuchyňský nůž, který čněl z hladké kůže mladistvého těla. Čepel byla zaražená téměř

po rukojet' a kovová násada groteskně trčela ve světle lampy, kterou na místě činu narychlo postavili. Kromě četných řezných ran mu z poslední rány na obě strany hrudníku vytékala krev, jednolité zaschlý proud karmínové barvy, který se ve velkých chuchvalcích vysrážel na vyprahlé trávě po obou stranách těla.

Dalo jí práci odtrhnout zrak od toho strašlivého pohledu, ale když se přiblížila, přinutila oči, aby se odpoutaly od ostré kovové zbraně a soustředily se na olivově zbarvenou tvář oběti. Kůže na chlapcových lících působila velice jemně. Měl neuvěřitelně dlouhé, zatočené řasy, které byly v porovnání s roztroušenými vousy podél čelisti a krku husté a bujné.

Ve smrti vypadal jako dítě, mladé a nevinné, nevnímající zlo světa. Jako děčko, které klidně spí na měkkém zeleném lůžku v ústraní tichého lesního háje. Potom však Charlie přelétla očima mladíkovi roztažené, rozhozené končetiny. Věděla, že jakmile se jednou ocitl v gangu, a ještě ke všemu v šestnácti letech, kdy je mladý člověk snadno ovlivnitelný a vnímavý, nebyl by schopný nebo ochotný jít proti příkazům starších.

„Našel ho prý člověk, který nemohl spát a byl na procházce?“ Zaměřila svůj dotaz na uniformovaného policistu stojícího po straně.

„Ano, zní to trochu divně, ale nespavci jsou obvykle bezvýznamní. Ověřili jsme si jeho jméno a zdá se, že je ten, za koho se vydává. Bydlí nedaleko a šel sem po trase, kterou jsme teď před chvílí zajistili, a uviděl tělo. Říká, že v okolí nikdo jiný nebyl. Jedna z mých jednotek sepisuje jeho výpověď.“

Charlie se vděčně usmála. „A oběť?“ Už víte, kdo to je nebo ke kterému gangu patří?“ Nepochybovala o tom, že nešlo o náhodné setkání. K vraždě došlo uprostřed noci na známém místě působení gangů, navíc nesla všechny znaky domluvené schůzky, téměř jistě za zločinným účelem.

„No, nemá u sebe žádný doklady a dnes večer zatím nikdo s jeho věku nebyl nahlášen jako pohřešovaný,“ odpověděl policista. „Ale to není nic neobvyklého. Většina rodičů nemá ponětí, co jejich děti dělají, natož aby jim v tom dokázali zabránit. Pokud je to vůbec zajímavá.“

„Uvažuju, jestli existuje nějaká spojitost mezi mladíkem s tetováním nože, se kterým jsme před chvílí mluvili, a tímhle chlapcem?“ obrátila se Charlie na Paula. „Patří ke stejnému etniku jako tenhle kluk. Podle vzhledu jsou oba z jižní Evropy, ne?“

„Řekl bych, že jo.“ Paul si dřepel a ukázal na chlapcovu levou ruku. Z rukávu teplákové soupravy mu podél hřbetu ruky vyčnívalo tetování identického nože, jaké měl na tváři vysoký, vytáhlý vůdce gangu.

„Donové.“ Službu konající důstojník se sklonil vedle Paula, aby lépe viděl na tetování. „Z oblasti Roehampton Estate, který se říká Malá Itálie. Všichni mají vytetovaný zombie nůž. Umístění tetování na těle závisí na postavení člena ve skupině. Čím výš je a čím je viditelnější, tím důležitější je dotyčný v sociální hierarchii. Je to asi nejhorší gang v okolí. A když jejich kluk nenaváže kontakt, tak si dají dvě a dvě dohromady...“

„A my budeme mít na krku další smrt.“ Charlie zvedla pohled od mrtvého chlapce a zadívala se na oblohu. Zablýsklo se a blesk ozářil siluety okolních stromů.

Blížila se bouře v každém slova smyslu.

KAPITOLA 3

V době, kdy se Charlie s týmem vrátili na stanici, se už hovořilo o jménu oběti a bylo třeba kontaktovat nejbližší příbuznou, starší sestru, aby potvrdila totožnost.

Chlapci bylo vskutku pouhých šestnáct let, nikdy nepoznal otce a po smrti matky, která zemřela na žloutenku, ho vychovávala sestra. Byl to tragický příběh, ale podobný mnoha jiným, které už slyšeli.

Vystoupali po schodech a vešli do nové kanceláře. Bet vstala ze svého místa a pokynula jim, aby se přesunuli stranou. Za tu dobu, co byli pryč, pokryla celou stěnu fotografiemi.

„Celej tým sem,“ chopila se Charlie slova. „Chci, abyste si do příští služby zapamatovali tuhle skupinu. Mám pocit, že s většinou z nich přijdeme v příštích týdnech do styku, a ve znalostech je síla.“

Naz, Sabira a Paul se postavili vedle sebe a hleděli na fotky členů všech místních gangů. Z děsivě pojmenovaných band na ně zíraly prázdné oči mladistvých, většinou ve věku od dvanácti do pětadvaceti let. Mnozí už byli odsouzeni za držení útočných zbraní, napadení, obchodování s drogami, porušování veřejného pořádku a podobně. Velkou část členstva tvořili muži, jen malý

podíl představovaly dívky, které obyčejně přistihli při přechovávání zbraní svých partnerů.

Při pohledu na nástěnky s fotografiemi a záznamy jasně vysvítilo, že mladší členové byli odsouzeni nedávno. S velkou pravděpodobností je přinutili dělat špinavou práci za ty starší. Mnohé mladé tváře nesly stopy válečných konfliktů: zubaté jizvy, znetvoření, dokonce i zmrzačení. Jeden z nich přišel o oko, další měl částečně uříznuté ucho a ještě jiný měl skvrnitě jizvy po útoku kyselinou.

Při pohledu na ně se Charlie nemohla ubránit dojmu, že jsou ztracenou generací, která má jen malou šanci uniknout svému předurčenému osudu a nemá ani motivaci se o to pokoušet.

„Tohle jsou Donové.“ Bet ukázala na asi tucet obličejů nalepených na velkém listu ve tvaru pyramidy. „Nahore máme vůdce, přezdívka 3D, tu dostal podle svého plného jména, Dante Dario Donati. Narodil se v Lombardii, ale většinu života prožil v téhle zemi. Je mu čtyřiaadvacet a díky své zálibě v mučení vystoupal až nahoru. Svým obětem doslova píše nožem do kůže, aby jim vtiskl poselství.“

„A vsadím se, že žádná z jeho obětí vám *tohle* nedá písemně.“ Charlie přistoupila blíž a zadívala se do chladných tmavých očí vůdce s olivovou pletí, jehož nedávno poznala. „Právě teď byl na obecním s několika svými kamarády. Ty oči bych poznala kdekoli. A to nemluvím o tetování nože na jeho tváři.“

„Zombie nůž,“ odfrkla si Bet a vytáhla zvětšenou fotografii tetování na tváři 3D. Čepel byla silná a vroubkovaná a rukojeť zase z šedého reliéfního kovu se zeleným řemínkem. „Všichni musí mít stejný tetování, což je jejich zasvěcení – a musí být vycvičení i v používání toho nože. Ale jen vůdce si ho smí nechat vytetovat na obličej.“

„Myslíš, že by to z něj mohlo dělat cíl?“ napadlo Paula.

„Pravděpodobně ano.“ Bet vytáhla několik stránek, na kterých bylo tučným červeným písmem napsáno „zesnulý“ přes dvě další tváře s olivovou pleť. „Ale pro ně je to hra. Život je lacinější. 3D už je jejich třetím vůdcem během dvou let. Když ho odstraní, tak nastoupí zástupce a tím bude pravděpodobně tenhle chlapík, Franco Nannini přezdívaný Generál.“

„Neviděla jsem ho tam.“ Charlie se zahleděla na jeho tvář a pak se podívala na základnu pyramidy. „Ale tady je naše oběť. Rocco Fontana, přezdívka Boy Blue.“ Soustředila se na snímek v nejspodnější řadě, což byla zjevně kategorie postradatelných. Hleděl na ně mladíkův dětský obličej, jehož oči rámovaly nápadně dlouhé, bujné řasy.

„Věděli jste, že Rocco znamená *odpočinek*?“ vmísila se do hovoru Sabira. „Tak pojmenovala Madonna svého syna. To jméno se mi vždycky líbilo.“

„A chlapeček Boy Blue usnul pod kupkou sena.“ Charlie vytáhla z hromádky propisek na stole červené pero a zvedla ho k fotografii. Přes chlapcův obličej nakreslila šikmo dvě rovné čáry a mezi ně napsala velkými písmeny „zesnulý“. „Odpočivej v pokoji, Rocco. Slibuju, že uděláme všechno pro to, abychom tvého vraha předali spravedlnosti. Pro Dony jsi byl možná nepotřebný, ale vsadím se, že tvá sestra tě milovala.“

*

„Kdo jsou tedy úhlavní nepřátelé Donů?“ Po krátké přestávce se vrátili k Betině nástěnce a Charlie kladla otázku.

„Vojáci. Je to černošský gang z Roehamptonu, pár mil odtud.“ Bet ukázala na druhou pyramidu. „Za posledních pár týdnů mezi nimi došlo k několika potyčkám, spoustě provokací na YouTube a dvěma menším ublížením na zdraví. Zatím nikdo nezemřel, ale

vražda Boye Bluea zaručeně zvýší laťku. Oba gangy se chtějí podílet na drogovém trhu ve Wimbledon Village.“

„Vůdcem Vojáků je McKenzie Kamara neboli Mak 10,“ pokračovala Bet a kývla hlavou k vrcholu pyramidy. „Jeho zástupcem je osmnáctiletý Kelvin Olawi, přezdíváný Boxer.“

Charlie ukázala na Maku 10 a poznala v něm zavalitého muže se zlatými zuby a jizvou. „Tenhle byl na obecním, ale Kelvina Olawiho jsem neviděla.“

Bet se zamračila. „Jestli tam byl Mak 10, tak to musí být vážný. Málodky se sejdou dva vůdci, když se to mezi nimi rozjede.“

„Nevím, jak tobě,“ pronesl Paul a připojil se k Charlie, aby si prostudoval nástěnku, „ale mně se zdálo, že je to tam nahoře nezvykle napjatý. Boy Blue byl mrtvý teprve asi hodinu, ale vypadalo to, jako by ani jeden z vůdců nevěděl jistě, co se děje.“

„Jo, s tím souhlasím,“ přikývla Charlie a u toho žvýkala konec propisky. „Všichni se zoufale snažili vypadat chladně, ale řeč těla je prozrazovala; všechno pozorně sledovali, poslouchali rozhovory, jako by se snažili zjistit, kdo by mohl být ten mrtvý chlapec. Normálně by věděli všechno. Není to tak, že by jeden z nich nechtěně zabloudil na území toho druhého. Obecní pozemek není ničí domovský revír.“

A navíc... odešli a ani nezakňourali. Nechtěli se nechat nachytat s námi, kdyby museli podniknout rychlý protiútok.“ Odhodila pero na stůl. „Určitě se to rychle rozkřikne, a pokud se do toho nedáme, tak stejně rychle dojde k odvetnému útoku.“

KAPITOLA 4

Když Charlie jela po noční směně domů, bylo už pozdní ráno. Dnes se chtěla zdržovat ve svém pronajatém bytě v Claphamu, aby si odpočinula a trochu se prospala. Tentokrát to neudělala jako obvykle, kdy několikrát týdně jezdila do rodinného domu v Surrey. Vyšetřování vraždy vysává energii každého policisty, a pokud mají jednat rychle, potřebuje každou minutu spánku.

„Ahoj, mami,“ promluvila Charlie přes handsfree.

„Ahoj, Charlie.“ Hlas její matky Meg zněl tlumeně. „Jsi na cestě domů?“

„Dnes se zastavím u sebe,“ odpověděla. „Za pár hodin se musím vrátit do práce. Včera večer jsme měli vraždu.“

„Ach bože. To je hrozné.“ Matka se sotva na vteřinu odmlčela, načež bez dechu pokračovala. „A kdy se vrátíš domů?“

Charlie si v duchu povzddechla. „Mami, neboj se. Pořád budu v kontaktu a vrátím se, jakmile to půjde. Víš, že jsem vždycky na telefonu, kdybys mě potřebovala, nebo kdyby to bylo naléhavý, vytoč číslo 999.“

Charlie dokázala číst mezi řádky a skutečnost ji zneklidňovala. Za posledních pár měsíců se její matka změnila ze silné a nezávislé ženy v pouhou skořápku, která byla natolik nervózní,

že ani nevycházela z domu – a teď, jak se zdá, ani nechce zůstat sama doma.

Od chvíle, kdy Iaina Frazera propustili na podmínku ze skotského vězení a vzápětí se neohlášeně objevil u Meginých dveří, se k jejímu zděšení snažil dostat zpět do jejího života.

Jako Charliin biologický otec se Frazer také snažil slepit vztah se svou dcerou, i když ona ho dokázala odříznout mnohem lépe. Neměla chuť obnovovat jakýkoli kontakt s mužem, který nejen terorizoval její matku, ale během rvačky v nálevně v Glasgow ubodal člověka. Podle názoru Charlie policisté vrahy chytali a věznili, nebratříčkovali se s nimi. To, že měli stejnou DNA, neznamenal, že by mu měla odpustit a zapomenout na to, co udělal.

Pro její matku byl však každý den plný obav. Charliiny mladší nevlastní sestry Lucy a Beth studovaly na univerzitě a o probíhajících problémech blaženě nevěděly, takže Meg teď co nejčastěji vyhledávala její uklidnění nebo přítomnost. Bylo bolestné sledovat Megin úpadek, ale zároveň je to zvláštním způsobem sblížovalo. Pravidelně spolu mluvily, vídaly se častěji a letos poprvé od smrti jejího bratra Jamieho spolu jely k jeho hrobu na výročí dne, kdy se utopil.

Přes reproduktor slyšela matčino namáhavé dýchání. „Jsi v pořádku, mami? Stalo se něco? Zniš unaveně.“

„Ne, nic se nestalo. Včera v noci byl klid, drahá, ale moc dobře se mi nespí, když vím, že je někde venku.“

„Zkus si tedy zdřímnout přes den.“ Už byla skoro u svého bytu a podle dosavadního průběhu událostí věděla, že pokud je u matky klid, čeká překvapení pro změnu ji. Zastavila před domem a hned věděla, že se nemýlila.

Na schránce na dopisy u společných dveří visely dva sáčky se psími hovínky. Sáčky byly nahoře rozlepené a exkrementy

rozmazané po dřevě. Nebylo pochyb o tom, že to má na svědomí Iain Frazer. Šlo o jakýsi druh zvráceného obtěžování, které mu zřejmě přinášelo potěšení.

Nejdřív to byly květiny a vzkazy, kterými chtěl určitě nějak vzbudit dojem, že se chová kajícíně a starostlivě – jenže tyhle projevy už dávno zmizely. Místo nich se teď objevovaly zvadlé nebo uvadající květy a celá řada špinavých, páchnoucích odpadků na jasně viditelných místech. Prozatím Frazer zůstával u poměrně dětinské, psychologické války, ale nepochybně byl schopen i horších věcí. Ona ani Meg si nedělaly iluze, tušily, že se jeho počínání bude stupňovat a pak bůhví, co udělá. Jelikož měl na krku odsouzení za vraždu, byly možnosti vskutku nekonečné.

„Do prdele,“ zaklela Charlie pod nosem. Tohle zrovna potřebovala po dlouhé a traumatizující noční směně. Vylezla z auta, posbírala si věci a dávala pozor, jestli se otec neobjeví. Viděla a slyšela však jen ranní výjevy a zvuky: hukot aut, kroky lidí spěchajících do práce, šum života.

Odstrčila branku a vstoupila do zahrady. Hledala jakýkoli náznak pohybu, šubnutí keře, šustění listí, zjevný důkaz toho, že se tam někdo skrývá, ale nic se nedělo. Pokud tam Iain Frazer byl, neměl v úmyslu dát jí to najevo. Nečekaně jí přeběhl mráz po zádech a stejně rychle se zachvěla podrážděním. Byla zvyklá jednat s neomalenými lidmi. Obyčejní zločinci páchající obyčejné zločiny. Nejsou to vychytralí, zlí šmejdí, kteří se plíží ve stínech. Otec by se měl ukázat, pak by ho mohla zavřít zpátky do vězení za porušení podmínek pobytu – ale na to byl příliš chytrý. Po několika prvních vystoupeních se teď na veřejnosti objevoval jen zřídka, a pokud ano, chodil oblečený v nevýrazném tmavém oděvu a rysy obličeje měl kvůli anonymitě zakryté. Kdyby zavolaly místní policii, přijela by až po jeho odchodu,

a i když by ona i Meg mohly odpřisáhnout, že to byl on, dokázat to by bylo nemožné. Prozatím měl navrch on.

Sundala sáčky s exkrementy ze dveří, přešla na stranu bloku a hodila je do kontejneru na kolečkách. Matka vždycky tvrdila, že je záluďný a vychytralý, ale i přes zlepšení vztahů mezi oběma ženami měla Charlie pocit, že stejně nezná celý příběh.

Vrátila se ke vchodovým dveřím a v duchu přemítala o této myšlence. Zasunula klíč do zámku, otevřela dveře a vstoupila do společné chodby. Uvnitř bylo šero a prostor zaváněl pižmem, protože jeden z ostatních obyvatel ve snaze zapudit pachy města nechal venku děrovaný dárkový sáček s pot-pourri. Několik vteřin jen stála, aby si oči zvykly na přítmí. Teprve potom vyšla po schodech a otevřela si vchodové dveře svého bytu v prvním patře.

Na rohožce ležela hromádka dopisů – několik sousedů, kteří znali její povolání, jí ohleduplně podstrčilo poštu do její samostatné schránky. Bylo to povzbudivé gesto, zvláště když se v současnosti zdálo, že tu pobývá jen zřídka. Nohou odhrnula dopisy stranou, zavřela dveře a opřela se do nich, aby se ujistila, že se začvakly zámky.

Po hlubokém nádechu se vydala chodbou a krátce se zastavila v ložnici. Závěsy byly roztažené a slunce svítilo přímo do okna, takže v nevyvětrané místnosti panovalo horko, dusno. Postel zůstala ustlaná a její plyšový medvídek z dětství v námořnickém oblečku ležel tam, kde ho vždycky měla, vklíněný mezi dvěma polštáři. Až na to, že dnes jí připadalo, že je nakloněný na jednu stranu. Vážně je nakloněný? Její unavený mozek si s ní zahrával. Dveře byly přece zabezpečené, okna také. Pošta byla neporušená. Iain Frazer jí vážně šel na nervy.

„Jdi do prdele,“ řekla tentokrát nahlas. Bylo to její obvyklé pokárání sebe sama, které mělo zocelit její odhodlání a zbavit

ji obav. Pohodila rameny, otevřela okno a naklonila se dopředu, aby hračku srovnala.

Pak šla do kuchyně, kde napustila plnou mísu teplé mýdlové vody, přidala trochu dezinfekce a vyndala novou utěrku.

Nesla mísu dolů, ke společným dveřím, tělo celé napjaté. Věděla, že pokud tam bude on, ocitne se ona s oběma rukama svírajícíma mísu v okamžité nevýhodě. Vždycky ji udivovalo, že její mozek podvědomě přemýšlí jako policajt, že i její tělo reaguje jako policajt. Vyšla na práh a začala drhnout zaschlá lejna. Dávila se páchnoucími výkaly a v duchu lamentovala, že i mimo službu se od ní neustále očekává, že bude také *jednat* jako policajt.

KAPITOLA 5

Ta žena vždycky nesnášela právníky.

Nejhorší byli advokáti obžaloby. Arogantní parchanti. Celý život se na ni dívali shora, mžourali na ni přes velké značkové brýle nebo zpod svých směšných stříbrnošedých paruk. To oni ji soudili víc než kvalifikovaní soudci korunního soudu, jehož zábradlí se na lavici obžalovaných občas chytala. Ne, právníci obžaloby ji shledali vinnou bez jediného důkazu, pak ji usvědčili a odsoudili ne kvůli tomu, co udělala, ale kvůli tomu, kým byla.

Podle jejich názoru byla prostě spodina.

Obhájci byli skoro stejně špatní jako sociální kurátoři, vězeňský personál, cvokaři; všichni si chtěli nahrabat, kopnout do ní, když byla na dně, a strčit jí obličej do hlíny. Byla nejnižší z nejnižších. Pouliční sexuální pracovnice. Děvka. Jenže ona byla mnohem víc než to. Kdyby jen věděli.

Pro tuto chvíli však potřebovala jejich odborné znalosti. Musela uvést věci na pravou míru, napravit chybu, kterou sama způsobila – a k tomu potřebovala jejich pomoc.

Stáhla si tenké bavlněné tričko přes vystouplá žebra a čekala před policejní stanicí. I když panoval teplý jarní den, stejně se v mírném vánku chvěla a paže jí mírně cukaly, jak pevně

objímala své tělo. Okraj jedné ruky jí přejížděl po zpola plném prsu, prst se zachytil na bradavce a vytlačil mléko na povrch. Většina jejích zásob už vyschla, ale zbytek vytekl, smočil měkkou látku a rozprostřel se jí po hrudi, takže i úplně cizí lidé mohli být svědky její hanby. Neměla žádné dítě, které by mohla kojit. Žádné dítě, jemuž by dala dar obživy. Mia byla pryč.

Kolem se ploužila skupinka teenagerů, kteří se po ní otáčeli.

„Koukněte se, v jakým je to stavu,“ slyšela, jak se jeden z nich hlasitě ušklíbl. „Ty špinavá děvko,“ zazněl hlas určený jí.

„Jdi do hajzlu,“ křikla na něj, ale i tak ji nadávka zabořila. Nebyla to její chyba, že byla taková, jaká byla. Byla to vina jejího otce, její matky, systému. Pokaždé když měla v životě lásku, bylo to jen dočasné. Šlo pouze o nepatrné okamžiky na její časové ose, které byly z jejího příběhu ve vzteku vyškrtnuty nebo vyšuměly do ztracena. Každý člověk, kterému kdy věřila, ji zklamal. A co hůř, někteří ji zradili záměrně. Jejich činy nebyly nerozumné – byly úmyslné. Soustředěné činy s cílem znevažít ji, přemoci, úplně zdrtit.

„Dobré ráno. Čekáte na mě?“ Z jejího trápení ji vytrhla žena v šedém obleku s šedým obličejem, obdélníkovými brýlemi s hnědými obroučkami a vlasy staženými do drdolu. Silná tmavě rudá rtěnka ladila s vysoce vyleštěnými bordó lodičkami, jimiž nyní netrpělivě poklepávala o chodník.

Okamžitě poznala, že je to právnička, s níž mluvila po telefonu. Ta žena představovala všechno, čím u advokátů opovrhovala.

„Patricia Goodfellowová ze společnosti Clark and Co. Solicitors.“ Advokátka k ní natáhla ruku a ona jí krátce potřásla. Přitom sledovala, jak se ženina tvář znechuceně zkrivila a jak si hned nato potají otřela ruku o nohu.

„Jste připravena do toho jít?“ Její chování bylo strohé.

„Ano, jsem připravena.“

„A nerozmyslela jste si to?“

„Ne.“ Nestálo za to vynakládat na tuto otázku další energii. Už předtím spolu dlouze hovořily po telefonu a ona znovu a znovu vysvětlovala, co je třeba udělat, což advokátku velmi popuzovalo. „Jste si jistá, že to chcete udělat?“ ptala se právníčka nejméně pětkrát. „Pokud nyní stáhnete svou předchozí výpověď, vystavujete se obvinění z plýtvání policejním časem nebo možná i z křivé výpovědi.“

Nebo z vraždy? Ta myšlenka ji znepokojila jen na zlomek vteřiny, protože už jí to bylo ukradené. Už jednou jí to prošlo a nebyl důvod, proč by jí to nemělo projít znovu. Kromě toho bude čas vysvětlit důvody, proč svému partnerovi poskytla a pak zase odvolala alibi a proč proti němu sama vznesla obvinění. Byla tenkrát vyděšená, traumatizovaná, bála se o svůj život. Zнала všechna vysvětlení, která měla podat, a znala systém. Bůhví, že ho zakusila v reálu už mnohokrát.

Ne, ať se jí v budoucnu stane cokoli, na tom nezáleželo. Její prioritou bylo získat zpět Miu a první krok v tomto procesu představoval propuštění jejího bývalého partnera z vězení. Možná jí v minulosti ublížil a zneužil ji nebo dal před ní přednost jiným. Možná ji zradil nebo stál opodál a přihlížel, jak ji málem uskrtili, ale byl to přece jen Miin táta, otec jejího dítěte.

„Jsem připravená,“ zopakovala, hlasitě si odfrkla a znovu se objala kolem hrudníku. Vědomí, že podniká pozitivní kroky, jí okamžitě dodalo odvalu.

„Dobře, tak jdeme.“

Patricia Goodfellowová zatlačila do otáčivých dveří na ústředí Lambethu a obě ženy vstoupily dovnitř. Hala byla chladná, klimatizovaná a vládlo tu ticho, ve srovnání s jejím obvyklým vstupem na policejní stanici a pak skrz těžká bezpečnostní vrata

do vazby. Místo křiku a jekotu spoutaných vězňů, neustálého štěbetání ostatních prostitutek a narkomanů a nesmyslných protestů recidivistů tu panoval relativní klid. Osazenstvo čekárny toho rána vypadalo spíš jako oběti. Lidé tam seděli v tichém zamyšlení, tváře stažené obavami, a nepochybně si přáli být kdekoli jinde než právě tam.

„Posad'te se,“ ukázala Patricia Goodfellowová na kovové židle připevněné ke zdi a stiskla prst na bzučáku. „Dám jim vědět, že jsme tady.“

Udělala, co jí bylo řečeno, a naslouchala nekompromisnímu způsobu, jakým advokátka přednesla svůj úvod a žádost. Z tlampače se ozvalo hlášení. Advokátka se vrátila a zachmuřeně se usmála.

„Doufejme, že nás nenechají dlouho čekat.“ Skryté sdělení bylo přímočaré. Raději by *mě* neměli nechat dlouho čekat – a ty taky nezdržuj.

Patricia Goodfellowová vytáhla mobilní telefon a vytukala číslo, ale než stačila promluvit, otevřely se obyčejné dřevěné dveře bez vnější kliky a za nimi se objevil muž s mladistvou tváří a v neformálním oblečení.

Nikdy předtím toho chláпка neviděla, což ji rozčilovalo.

„Paní Goodfellowová.“ Vyvolal pouze jméno její advokátky, pak je vyzval, aby přišly, stoupl si na špičky a přidržel rukou dveře v horní části, takže se Patricie musela přikrčit, aby pod ní prošla. „Rád vás zase vidím.“ Když se chystala vstoupit ona, spustil paži dolů a nechal dveře, aby se jí zhouply před nosem. Vymrštila nohu dopředu a zabránila tomu, aby jí narazily do hlavy. Očividně tu teď byla stejně neviditelná jako vždycky všude.

Uvedl je do nevýrazné šedé výslechové místnosti, kde se všichni posadili; ona a její advokátka na vzdálenější stranu ke zdi, policista nejbliž ke dveřím, jako by bylo jedno, že se na

stanici dostavila dobrovolně. Snad se obával, že by se dala na útěk, ale to bylo za dané situace komické.

Advokátka vytáhla stříbrné kuličkové pero a poznámkový blok a listovala svazkem ručně psaných poznámek, dokud nedošla na prázdnou stránku.

Muž otevřel plastovou složku a vytáhl z ní několik formulářů.

„Jsem konstábl Brownlow,“ řekl. „Nedávno jsem nastoupil na zdejší kriminálku. Je mi líto, ale policisté, kteří se zabývali vaším případem, už tu nejsou. Přesunuli se na nové pastviny, tedy pokud je v Londýně něco, co se dá nazvat pastvinou.“ Jeho rty se zkroutily v úsměvu, ale jí to nepřipadalo vtipné; vlastně jí tato nová informace nepřipadla ani trochu zábavná. Opět ji zklamali. Charlie Staffordová, jediná policistka, která se zabývala její situací, která ji znala, vyslechla ji a věřila jí, byla pryč a ona se topila ve sračkách, aniž by jí někdo mohl hodit záchranné lano.

„Jak vám mohu pomoci?“

„Myslím, že víte, o co jde, ne?“ Patricia Goodfellowová si posunula brýle na špičku nosu a přísně se přes ně na policistu zadívala jako rodič, který kárá své dítě.

Sledovala, jak se mu na krku objevuje rudnoucí skvrna. Po advokátčině dotazu se mu usadila i na tvářích. Muž se očividně červenal, jako by byl přistižen při něčem nemravném. Zadívala se na policistu. Skutečně vypadal jako zbloudilé dítě, příliš mladý a naivní na to, aby byl plnohodnotným detektivem, ale to možná zase nebylo až tak na škodu.

Položila ruce před sebe na stůl a soustředila se na muže. Mohlo mu být přibližně kolem dvaceti let, nebyl o moc starší než ona. Její oči se setkaly s mužovými a ona jeho pohled vydržela, zároveň však přešla k myšlenkám na svou holčičku Miu. Kde teď je? A s kým je? Do očí se jí okamžitě vedraly upřímné slzy,

které se shromáždily v koutcích. Jednu si nechala stéct po tváři, ale neudělala nic, aby ji setřela. Policista z ní nespouštěl oči.

„Musím stáhnout výpověď,“ vzlykla napůl. „Udělala jsem něco hrozného. Měla jsem strach. Mýho partnera poslali do vězení, když jsem řekla, že mě napadl, ale nebyl to on. Byl to někdo jiný – a není správný nechat ho uvnitř.“

Jednu ruku sevřela v pěst, zatlačila si ji do mokrého očního důlku a setřela si slzy. „Prosím,“ zakňourala a nespouštěla oči z mladého detektiva.

„Musíte mi pomoci dostat ho ven.“

KAPITOLA 6

Na ulici se proslýchá, že Rocco Fontana (přezdívkou Boy Blue) byl zabit Vojáky. Charlie si přečetla zprávu zpravodajské služby a zavrtěla hlavou. Nepopírala, že to byly užitečné informace, ale stačilo to?

„Pojďme si promluvit s Marií Fontanovou, sestrou Boye Bluea. Zjistíme, co slyšela.“ Zívla, protáhla si končetiny a nechala vytištěnou zprávu sklouznout na stůl. Pouhé čtyři hodiny spánku si už vybíraly svou daň, a to k tomu ještě nepřičetla další starosti s tím, čím jí otec chtěl zpestřit noc. Pokynula Paulovi a zamířila ke dveřím. „Dnes mi můžeš dělat řidiče. Jsem fakt utahaná.“

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Paul, když se usadili v autě. „Zase dělá tvůj táta problémy?“

„Dalo by se to tak říct,“ nakrčila nos při té vzpomínce. „Prostě obvyklý hovadiny..., ale řeknu ti to až později.“

Projížděli kolem rušného místa činu, kde forenzní týmy stále usilovně pracovaly. Ve slunečním světle se obyčejná čtvrť jevila jako světlé, jasné, pulzující náměstí plné života. Na jeho hranicích se pohybovali starší chodci, fluoreskující běžci, rodiče s terénními kočárky a rozjívené děti, které asi nejméně dotvářely

venkovskou atmosféru místa. V takové chvíli bylo těžké představit si, že tu proti sobě stáli dva ozbrojení členové gangu.

Domov Boye Bluea se nacházel v obytném komplexu Roehampton Estate, který se rozkládal mezi tenisovými kurty ve Wimbledonu, akry parku v Richmondu a Royal Gardens v Kew. Rozdíl mezi těmi, kdo mají a kdo nemají, nemohl být jinde výraznější.

Paul zaparkoval a vydali se pěšky k bloku, kde Maria bydlela. Přešli přes malé dětské hřiště. Bylo strašné uvědomit si, že ještě před pár lety si tady Rocco nejspíš nevinně hrával na houpačkách. Kráčeli po cestě kolem bloku a pak vyšli po schodech do prvního patra. Byt označovala malá hromádka květinových darů.

Charlie vytáhla svůj průkaz, zaklepala na dveře a ustoupila, aby si mohla prohlédnout vzkazy. Většina byla napsaná ručně na malých obdélníkových lístcích a kromě jiných kondolencí se v nich psalo o Roccovi jako o milovaném příteli, kterého si smrt vzala příliš brzy a který je teď s anděly. Na jednom konci však ležela jediná rudá růže a k ní byl provázkem připevněn kousek dopisního papíru.

Zvedla ho a se směsicí nedůvěry a znechucení si zprávu přečetla nahlas.

„RIP, Boy Blue. Pomstíme tě.“ Na papíru byli podepsáni „Donové“ a zprávu uzavíral jednoduše nakreslený obrázek dvou nožů křížících se ve tvaru písmene „X“.

„Raději ať se nemstí.“ Dveře otevřela mladá žena oblečená od hlavy až k patě v černém. Nebylo pochyb, že je to Maria Fontanová, Roccova starší sestra, protože měla stejné, obrovské hnědé oči a dlouhé bujné řasy. „Ale já vím, že se mstít budou,“ dodala, zadívala se na Charliin průkaz a pokynula jim, aby vstoupili. „Pokud jim v tom nezabráníte.“

„Vy jste Maria Fontanová?“ ujišťovala se Charlie.

„Ano, jsem.“

„Můžu si to nechat?“ Stále držela v ruce růži. Potom vstoupila na dokonale vyleštěnou laminátovou podlahu v předsíni.

„Jistěže. Můj bratr se nejmenoval Boy Blue. Jmenoval se Rocco Fontana. Odneste si to pryč. Už to nechci vidět – a nechci mít nic společného s tím, čím hrozí.“ Maria je uvedla do nádherně zařízeného a dokonale čistého obývacího pokoje a otočila se na patě čelem k nim. Její výraz byl zatvrzelý, ale bezedné oči prozrazovaly hloubku její bolesti. „Chlapci, kteří tohle napsali, mi zničili život. Mají stejný podíl viny na smrti mého bratra jako ten hoch, který držel nůž.“

„Četla jsem něco z Roccova života.“ Charlie se ztěžka posadila. Dobře rozuměla slovům mladé ženy, protože ji tížil stejně hluboce zakořeněný smutek po smrti vlastního bratra. Stále měl sílu podkopávat jí nohy. „Je mi moc líto vaší ztráty.“

„Mně je to taky líto.“ Mariin hlas byl silný a neochvějný. „Rocco byl všechno, co mi zbylo. Už nemám co ztratit. Máchla rukou po místnosti a ukázala na četné rodinné fotografie, které tu byly hrdě vystaveny. „Od doby, co naše matka zemřela, jsem udělala všechno, co bylo v mých silách, abych Rocca ochránila. Tvrdě jsem pracovala na tom, aby byl náš domov hezký. Dokonce jsem mu zaplatila dodatečné studium, aby mohl něco dokázat. Ale pak potkal 3D.“ Ztěžka vydechla a její oči nabyly odstínu chladné oceli. „Ten parchant všechno rozvrátil. Rocco se změnil z milého chlapce, který miluje domov, ve vzteklého pubertáka, který se hádal kvůli všemu, co jsem po něm chtěla.“

„A nestalo by se to i tak?“ zeptal se tiše Paul.

Maria Fontanová se otočila a pohlédla na něj. „Bez toho mladíka ne. Přisahám, že 3D na Rocca něco měl. Můj bratr byl vyděšený. Poznali jste to na očích. Zkoušela jsem všechno, co jsem mohla, abych ho od 3D odvedla, ale nakonec to nebylo